

at dupere de fremmede. Naar de kom paa Besøg, kunde Ellen lave Løjer, saa sprang hun op paa Skødet af Fru Bransholm, faldt hende om Halsen, kyssede hende og sagde: Lille Mo'r, og saa kom Sukkeret, akkurat som til en Hund, der er dresseret i Cirkus, naar den har gjort sine Kunster. Men bagefter, naar de besøgende vare gaaede, kom Dressuren. Det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen) vil kunne tale med derom. En det ærede Medlem nærstaaende Familie har taget sig af den lille Ellen. Hun er nu anbragt hos gode Folk i Fredericia, Lokomotivfører Larsen og hans Hustru, og de fortælle — og det ærede Medlem vil kunne bekræfte det fra Barnets Ophold i Helsingør —, at Barnet en Gang imellem kan fare sammen som i Rædsel, falde sin Plejemoder om Halsen og sige: Jeg kommer da ikke tilbage til „Hebron“. Barnet er angst og ræd. Men det falder godt i Traad med, hvad forskellige sige i Vidneforhørene, at Børnene forekomme dem som en Slags dresserede Hunde. Der er de Folk, der komme i Besøg, som ikke se dette, fordi Hykleriet er saa nøjagtigt gennemført, at de ikke ere i Stand til at opdage det.

Det er i den Henseende meget karakteristisk, at Provst Zeuthen, der var i Viborg som Præst, har erklæret i Interviewet til forskellige Blade, at Fru Bransholm var en udmærket Moder overfor Emil Klein, der har aflagt de meget graverende Vidnesbyrd i Retten. Det er oplyst i Forhørene, at jeg har haft Ret, naar jeg sagde, at der er blevet tildelt Ellen Lussinger, og at Ellen har faaet Ris. Den lille Ellen har, da hun var 3—4 Aar, maattet staa ude i Gaarden og holde paa sit om Natten vædede Lagen, indtil det blev tørt. Fru Bransholms Opdragelse falder nær sammen med Frydensbergs paa „Godhavn“. Naar en Dreng der har ladet sit Vand ufrivilligt, bliver han iført Bluse, faar Sabel ved Siden og Kasket paa, og saa maa han gaa med den vaade Madras hele Dagen, og saa skulle de andre more sig over ham. Det skulde de ogsaa paa Hebron; der skulde de unge Piger more sig over, at Ellen stod der og holdt paa det vaade Lagen, til det blev tørt.

Men det er ikke alene den lille Ellen, der har maattet gøre og taale dette, det er ogsaa den lille Gudrun, som nu er en Pige paa 9 Aar. Jeg vil gerne spørge: Hvad er der blevet af den lille Gudrun? Har Fru Bransholm faaet Lov at beholde Gudrun, efter at hun er kommen fra „Hebron“? I saa Fald vil jeg kræve en Un-

dersøgelse af dette Forhold. Denne forældreløse, fattige Pige herinde fra København er ogsaa en af disse smaa Piger, som Fru Bransholm har brugt at dressere for at dupere de fremmede, der kom paa Hjemmet.

Det har vist sig, at jeg har haft Ret i min Klage over, at Godsejer Ebbensgaard har faaet en billig Arbejdskraft ved de unge Piger, der vare paa Hebron, og det er jo en ret væsentlig Anklage. Det viser sig af Forhørsakterne, at en anden Anklage fra min Side var rigtig, nemlig at Børnene kunde blive og bleve straffede, naar de uden Tilladelse skrev Breve og Breve, som ikke gik gennem Fru Bransholms Censur. Jeg forstaaer meget vel, at den højtærede Justitsminister ikke synes, det er et Forhold, der fortjener Paatale, thi den højtærede Minister holder jo paa Censur. Han skal have udtalt, at han kunde ønske, at hele den Maade, hvorpaa jeg tog disse Spørgsmaal op, blev Genstand for Undersøgelse. Ja, det skulde saamænd ikke forbavse mig, om vi ogsaa nu skulde til at have Taler ved offentlige Møder censurerede. Den Anklage, jeg har rejst, og som jeg har udtrykt ved at betegne de unge Piger deroppe som hvide Slaver, viser sig at holde Stik.

Det ærede Medlem for Kellerup sagde, første Gang han talte om denne Sag, at hvis jeg havde Ret blot i et eneste Hovedpunkt, vilde han slaa Følge med mig. Men det har jo vist sig, at Forholdet var værre, end hvad jeg skrev og sagde. Det er jo ikke saaledes, at de Anklager, jeg har rettet, have vist sig ikke at holde Stik, tværtimod, det har vist sig, at alle de Anklager, jeg har rettet, ere blevne bekræftede. Hvad der ikke er blevet bekræftet, er uvæsentlige Ting, og der er kommet mere til.

Lad mig blot nævne, hvad Forhørsakterne oplyse. Der er en Gaardejer Jens Hansen af Gimsing i Forhør; han forklarer, — denne Gaardejer, som har en Pige i sin Tjeneste — at da han første Gang klagede over hende til Fru Bransholm, sagde denne, at han kunde give hende et Par Slag paa Enden og se, om det ikke hjalp. Han tildelte hende saa et Par Slag paa Enden med en Fiskerenser, Pigen løftede selv Skørterne op, men hun havde Bukser paa. Han erindrer, at hun en Gang blev liggende et Par Dage, idet hun foregav, at hun havde daarligt Ben; hverken han eller hans Hustru troede paa, at der var noget i Vejen. Efter at have faaet saadan en Behandling løber Pigen fra Bonden og kommer til Fru Bransholm,